

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència
de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 12 de juliol del 1934

SUMARI

S'obre la sessió a tres quarts de sis de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia :

Votació definitiva de la Llei referent a la creació i estructuració d'una plantilla de personal especialitzat afecte al Parc Mòbil de la Comissaria General d'Ordre Públic.

En votació ordinària i reunint el quòrum reglamentari, és aprovada definitivament la Llei.

Votació definitiva de la Llei referent a l'aprovació de la Carta municipal formulada per l'Ajuntament d'Ossó de Ció (Lleida).

En votació ordinària i amb el quòrum reglamentari, resta aprovada l'esmentada Llei.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hotelatge i restaurant.

El senyor Soler i Bru manifesta que, amb motiu de diverses suggerències i esmenes fetes pels senyors Diputats, la Comissió ha formulat un nou articulat del Dictamen, en la forma que abans d'ahir va llegir-se a la Cambra.

El senyor Simó i Bofarull impugna la totalitat.

Li respon el senyor Soler i Bru.

Per acabada la discussió de totalitat, es passa a la de l'articulat.

Article 1.^r — Es aprovat sense discussió.

Article 2.ⁿ — Es aprovat després d'unes manifestacions del senyor Sauret.

Articles 3.^r, 4.^t, 5.º, 6.º i 7.º — Aprovats sense discussió.

Article 8.º — El senyor Simó i Bofarull s'oposa a l'aprovació d'aquest article.

El senyor Soler i Bru li contesta.

Intervé el senyor Lloret, al qual li responen els senyors Mies i Soler i Bru.

Rectificació del senyor Simó i Bofarull.

Se suspèn la discussió d'aquest article.

Article 9.º — El senyor Lloret fa unes observacions, que aclareix el senyor Soler i Bru, i s'aprova l'article.

Articles 10 i 11. — Són aprovats sense discussió.

Se suspèn aquest debat.

Presentació d'un Projecte de Llei reguladora de l'autoritat paterna.

Passa a la Comissió corresponent.

Represa de la discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant.

Recollint una al·lusió del senyor Simó i Bofarull, la Presidència ordena la lectura de l'art. 77 de l'Estatut Interior de Catalunya, que palesa el caràcter reglamentari de la discussió.

Article 8.º — Es aprovat sense discussió.

La Llei resta pendent de votació definitiva.

Lectura del Dictamen de la Comissió sobre la proposició de Llei modificant els articles 51, 60, 67, 117, 140, 144, 174, 176 i 177 de la Llei Municipal de Catalunya.

S'acorda la suspensió de sessions fins al proper dimecres.

Ordre del dia per a la sessió de dimecres.

S'aixeca la sessió a dos quarts de set i set minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a tres quarts de sis de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

(*Entra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.*)

ORDRE DEL DIA

Votació definitiva de la Llei referent a la creació i estructuració d'una plantilla de personal especialitzat afecte al Parc Mòbil de la Comissaria General d'Ordre Públic

El Sr. PRESIDENT: Votació ordinària? (*Assentiment.*) S'aprova? (*Assentiment.*)

Essent evident que hi ha el quorum reglamentari, resta aprovada definitivament aquesta Llei.

(*El text d'aquesta Llei es publica com a annex n.º 1 a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

Votació definitiva de la Llei referent a l'aprovació de la Carta Municipal formulada per l'Ajuntament d'Ossó de Ció (Lleida)

El Sr. PRESIDENT: Votació ordinària? (*Assentiment.*) S'aprova? (*Assentiment.*)

Havent-li el quorum reglamentari, resta aprovada definitivament aquesta Llei.

(*El seu text es publica com a annex n.º 2 a aquest DIARI DE SESSIONS.*)

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant

El Sr. PRESIDENT: Hi havia un primitiu Dictamen que va retirar la Comissió per a presentar-ne després un altre. D'aquest segon Dictamen, la Comissió va demanar la suspensió de la seva discussió per a poder estudiar diverses esmenes que s'hi presentaren. Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: Senyors Diputats: El dia que es va discutir la totalitat del Dictamen, jo

ja vaig demanar a la Presidència de la Cambra que no es posés a discussió l'articulat perquè s'havien acostat a la Comissió diversos senyors Diputats fent certes suggerències que la Comissió va creure encertades i que modificaven el fons de l'articulat del propi Dictamen. La Presidència, accedint als nostres desitjos, va ésser condescendent i va suspendre la discussió després d'aprovada la totalitat. A conseqüència dels estudis que la Comissió féu d'aquestes suggerències i esmenes, es va fer un nou articulat, que si bé en el fons és el mateix, ve articulat en una forma una mica discrepant del primer Dictamen, per la qual cosa va entendre la Comissió que era un nou Dictamen. Abans d'ahir es va llegir aquest nou Dictamen i, en anar-se a discutir, ahir, va pregar la Comissió a la Presidència la suspensió del debat, perquè no havíem estudiat unes esmenes presentades a darrera hora al nou Dictamen. Avui, aquestes esmenes han estat ja estudiades, i puc dir que totes han estat incorporades al Dictamen.

Jo pregaria que es llegissin, o, si vol la Presidència, ho faré jo.

E. Sr. PRESIDENT: Pot llegir-les la Comissió mateixa.

El Sr. SOLER I BRU: Diu l'article primer, redactat novament, d'acord amb les esmenes presentades:

«Article 1.º Per a protegir i fomentar el turisme, s'estableix una taxa sobre l'import del consum i serveis verificats:

a) Pels establiments d'hostalatge que tinguin declarat en promulgar-se aquesta Llei o que el declarin en inaugurar-se un preu mínim de pensió completa a partir de 16 pessetes, la taxa serà del 2 per 100.

b) Pels establiments d'hostalatge que tinguin declarat en promulgar-se aquesta Llei o que el declarin en inaugurar-se un preu mínim d'habitació sense pensió superior a 7 pessetes, la taxa serà del 2 per 100.

c) Pels establiments que atorguin serveis de restaurant o fonda, de menjars i de consumacions, l'import dels quals sigui superior a 10 pessetes, la taxa serà:

De 0'25 ptes. en els comptes que sumin de 10 a 25 ptes.

De 0'50 ptes. en els comptes que sumin de 25'01 a 50 ptes.

D'1 pta. en els comptes que sumin de 50'01 a 100 ptes.

D'1 pta. per cada 50 ptes. més, i fracció superior a 25 ptes.»

L'article segon ha quedat redactat de la següent manera :

«Article 2.ª La taxa s'aplicarà per dia i per persona en els establiments compresos en els apartats a i b de l'anterior article, i per acte de consum i per persona en els compresos en l'apartat c del mateix ; i sempre sobre el total despès, deduïts únicament els gravàmens de tota mena i les gratificacions al personal, que hi constessin.

No s'aplicarà la taxa pels dies d'estada continuada i sense interrupció que excedeixin dels 30 primers.»

Aquestes són, en definitiva, les modificacions importants que s'han introduït en el primer dictamen.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : La fatalitat ha fet que, per trobar-me absent del Saló, jo no pogués sentir ara al distingit representant de la Comissió el que ha dit respecte de les esmenes, però crec que segurament haurà donat compte d'haver-les admès. El meu propòsit, no obstant, com ja he tingut l'honor d'anunciar d'una manera privada al senyor President, és la d'impugnar la totalitat del segon dictamen.

Aquest segon dictamen, al capdavant, em penso que reclama una mesura parlamentària semblant a la que demanava el nostre distingit company senyor Lloret per al primer dictamen. En el primer dictamen jo no em vaig atrevir a demanar la retirada del Projecte, perquè el veia d'una certa volada dintre de la modèstia de la parquetat com s'anava a establir aquest nou impost, però en quant a aquest segon dictamen, m'inclino a demanar a la Comissió que mediti si val la pena de fer Llei d'aquest dictamen.

En primer lloc es redueix el tipus d'imposició, el percentatge d'imposició ; en segon lloc, es redueix la base impositiva ; en tercer lloc, es distribueix en diferents finalitats el producte, que jo he de suposar net, de l'arbitri. I jo pregunto, ¿què queda, en realitat, que valgui la pena de fer-ne una Llei? Si el nostre digne company, el senyor Conseller d'Economia i Agricultura, va dir que els càlculs aproximats del rendiment d'aquest impost o d'aquesta taxa, d'acord amb les dades del primer dictamen, oscil·lava al voltant de les dues-centes mil pessetes, xifra que jo admeto, sense perjudici de què, amb permís seu em permeti qualificar-la d'un xic illusòria, avui, ¿què quedaran d'aquelles dues-centes mil pessetes? Es redueix el que era el cinc per cent en les quantitats més nombroses en la pràctica, establint el dos per cent. Després, en lloc d'estar sobre deu pessetes diàries, s'estableix per consumació, i aquí em permeto jo assenyalar un camí, que sens dubte hauran vist d'altres, els pocs o molts, jo crec que pocs, industrials que vulguin proposar-se defraudar aquest impost, perquè no hi ha com desglossar les factures i en lloc de fer una factura global de les estades i despeses fetes per

una persona, es fan tantes altres factures de deu pessetes, i els termes més corrents de la indústria hotelera i de restaurants s'hi presta molt bé, i aleshores no hi haurà cap d'aquestes quantitats sotmesa a impost i després, la inversió. I una de les coses que em sorpren més en aquest dictamen, és que en l'únic aspecte que mereixia la meva conformitat i en el qual també fou l'únic en què vaig coincidir amb la Comissió i sobretot amb el senyor Conseller, el que això era cosa nacional, cosa d'Estat, cosa general —jo potser no em vaig explicar prou clar, però vaig llegir després el DIARI DE SESSIONS i vaig veure que estaven molt ben reproduïdes les meves paraules—, mostrant-me jo rotundament contrari a què els Municipis poguessin establir taxes, que en tot cas havia d'ésser una cosa de l'Estat ; ara es modifica i s'admet la participació dels Municipis en la recaptació i en la imposició de la taxa, la qual cosa vol dir que d'una manera implícita es ve a reconèixer aquest dret municipal a taxar. És més, si jo no recordo malament, almenys fa uns quants anys, el segell, el timbre, la pòl·lica que es posava en els hotels de primer i segon ordre sobre les despeses dels estatjats, era destinat a beneficència municipal, i crec que hi ha alguns Ajuntaments de Catalunya que d'això en tenen una font d'ingrés, i en canvi aquí no solament es reconeix la facultat dels Municipis de percebre-la, sinó d'organitzar el turisme —és clar que se'ls imposa l'obligació de què aleshores obrin en coordinació amb la Generalitat—, i això es contradiu amb aquelles normes úniques, al meu entendre generals, de caràcter nacional, que en tot cas ha de tenir aquest segell.

De manera que no veig, avui que reduïm a 40,000 ptes. les que es podran obtenir per aquesta taxa, que valgui la pena d'establir un impost nou. Si aleshores eren 200,000 pessetes i teníem que els serveis de restaurant es gravaven amb el cinc per cent i avui només es grava amb el dos per cent, i no solament això, sinó que abans es gravava tot el que excedia de deu pessetes per persona i dia, i avui és sobre deu pessetes per servei, cosa que es presta a què hi hagin molts hotels en què es pagui apart el dinar, el sopar i l'habitació, inclús sense responsabilitat per l'hostaler, perquè el viatger que vulgui eludir la taxa, dirà : «Vinc a dinar», i després dirà : «Doneu-me sopar», i més tard : «Prepareu-me una habitació, que vull dormir», i així tindrà perfecte dret a què se li fassin tres factures, i difícilment les tres factures passaran de 10 pessetes cada una, i així no pagaran taxa. De manera que per arribar en darrer terme a una recaptació de 40,000 ptes., gairebé no val la pena que establim un engranatge que serà, com tots els impostos, des del punt de vista utilitari dels que l'hagin de pagar, odiós ; que serà una molèstia per als encarregats d'una manera directa de fer de banquers de l'Estat, imposant aquestes pòlisses en els rebuts ; que crearà una articulació més en els serveis de turisme, total per a produir una quantitat que no crec que n'hi hagi gairebé per a res.

(Entra l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.)

Ara, si el Govern creu que això pot ésser un assaig... Un assaig de què? ¿De millores del turisme? Amb una petita quantitat no crec que es

puguin fer assaigs d'una certa talla, que puguin ésser un al·licient per ampliar el turisme. Si les taxes rendeixen poc s'haurà de fer que rendixin més, i aleshores ens trobarem potser en una situació una mica desagradable, perquè no hi ha res més difícil que fer popular un impost, i menys en aquest temps.

Per altra banda, aquí no es diu qui recaptarà això. En l'anterior Dictamen es deia qui recaptaria; aquí només es parla de la inspecció del compliment, però no de la recaptació. I, després, em sembla notar un petit defecte de caràcter tècnic — que potser no hi és, però em sembla que sí —, i és que en l'art. 8.º, o en qualsevol altre, o potser en un de nou, caldria dir: Els ingressos d'aquest impost, o d'aquesta taxa, aniran a nodrir la partida tal, de l'article tal, del capítol tal del Pressupost. Perquè, a Intervenció, on faran el «càrrec»?

I després, el que no m'acaba d'agradar tampoc, és la facultat sancionadora que té l'Oficina del Turisme. L'Oficina del Turisme com la seva pròpia paraula diu, i com jo crec que és una realitat, ha d'ésser una cosa afable; no diré que tingui sempre el somris als llavis, però sí la màxima sensació de bonhomia acollidora, i si se la converteix en una mena d'agència executiva, em sembla que se li farà perdre aquest caire somrient i econòmic.

Jo m'explicava l'anterior Dictamen, malgrat els seus errors que vaig procurar posar de relleu, tal vegada equivocadament; però el que no m'explico és això, que es mantingui aquest segon Dictamen quan en realitat la seva quantitat em sembla tan petita, que gairebé no val la pena.

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: Jo he de començar per dir que em plau aquesta renovació de la discussió de la totalitat, perquè cadascú pugui refermar el seu criteri. Per la meua banda, he de tornar a repetir que em dol que es demani a la Comissió la retirada d'aquest Dictamen, quan jo crec que no és la Comissió qui ha de retirar-lo; això, en tot cas, serà una apel·lació al Govern, al senyor Conseller, perquè ell va presentar aquest Projecte aquí per acord del Govern; la Comissió no ha fet més que dictaminar-lo, creient que estava molt ben presentat, i l'ha dictaminat en la forma que ha cregut més indicada pels fins que es persegueixen. Perdoni, doncs, el senyor Simó, que no insisteixi en els motius pels quals ens posem a la retirada, perquè crec que ja vaig ésser prou explícit l'altra vegada.

El senyor Simó i Bofarull creu que amb el 2 per 100 que hi havia en els hotels, en el primitiu Dictamen, i el 5 per 100 en els restaurants, podia arribar-se a la suma que hom preveia; però que ara, amb la rebaixa que s'ha fet, no s'hi arribarà ni de bon tros, ni a la quarta part. Jo li he de fer observar que potser no s'hi ha fixat bé en les cases o establiments que vénen subjectes a pagar aquest impost.

Precisament la diferència que hi ha de redacció en l'art. 1.º del primitiu Dictamen amb el d'ara, és perquè allí es basava en què pagarien

el tribut, l'impost o la taxa, determinats establiments compresos en una determinada tarifa de la Contribució industrial, i precisament per ésser una base difusa al nostre objecte aquesta determinació contributiva, hem anat a buscar una altra base, i hem mantingut el 2 per 100 per als hotels, però pels hotels on els posem un mínim declarat de pensió completa. I també preveient el cas, no precisament de defraudació, sinó del procedir econòmic de l'home que va a dormir en un hotel, degut a les seves necessitats, als seus gustos, a les seves activitats, i menja en altres llocs, preveient aquest cas fem un apartat i també hi posem aquest 2 per 100 com una base inicial més petita en els hotels destinats exclusivament a habitació. Em sembla que una vegada observat això, el senyor Simó deixarà córrer els escrúpols que per aquest cantó tenia.

Però és que a més, l'argument fort del senyor Simó era haver tret el 5 per 100 als restaurants, i haver-lo reduït al 2 per 100. Jo li he de repetir el mateix argument, és a dir, que pagaven només el 5 per 100 determinats restaurants que abonaven una contribució assenyalada a l'epígraf que ja venia marcat en el primer Dictamen de la Llei de Contribució Industrial. Això ho hem fet per la senzilla raó que hem pogut arribar a comprendre que en general no és precisament als restaurants de luxe on va el turisme. El turista ja menja bé, generalment, en l'hotel de luxe on resideix; quan surt a menjar a fora del lloc on s'estatja va als llocs típics que pugui trobar, i precisament aquests llocs típics se'ns escapaven de la tributació referida, pel motiu d'assenyalar un epígraf determinat de la Contribució industrial. És aquesta la modificació, i aquest 2 per 100 que comprèn més llocs on l'han de devengar, si no arriba a superar, gairebé iguala l'antigua quantitat a cobrar, és a dir, el rendiment d'aquesta taxa.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

La defraudació és possible en tots els aspectes. Quan el que ha de tributar té la idea preconcebuda de burlar la Llei, troba mitjans suficients per a poder-la burlar. Més que legislar contra la defraudació en aquest aspecte, caldrà que sigui el Conseller o l'Oficina que s'encarregui de la recaptació i del sancionament del compliment de la Llei, qui doni aquelles normes necessàries perquè la defraudació no sigui possible. Això ens ha portat, en primer terme, a treure el timbre o el segell que en el primitiu dictamen s'establia. Després, s'ha pensat també que en lloc del timbre potser caldria un talonari únic facilitat per l'Oficina del Turisme o per la Generalitat, en el qual s'estableixin les notes; però això ens portava a una sèrie de complicacions, i a l'últim, hem convingut que fos cosa a reglamentar, que fos el Conseller mateix, una vegada aprovada la Llei, el qui sobre la pràctica, parlant amb els propis interessats, facilités aquella forma d'inspecció i de tributació que produís menys molèsties als interessats i, a l'ensem, beneficiés a la pròpia Generalitat.

Tot això no trenca pas el caràcter nacional, amic senyor Simó! Jo em penso haver-ho dit en la discussió dels altres dies, que teníem el criteri

que el turisme s'havia de canalitzar d'una manera nacional; però no dèiem pas que no es pogués afavorir aquells Ajuntaments que fan obra bona en pro del turisme. L'Ajuntament de Barcelona mateix està fent un esforç econòmic per a restaurar l'anomenat barri gòtic, i bo és que si hi ha un Municipi que fa un esforç d'aquesta naturalesa, la Generalitat, a mesura de les seves forces, sàpiga també posar-se al seu costat en tot allò que calgui. El distribuir d'una manera gairebé matemàtica els beneficis que s'obtinguin d'aquesta taxa, abans ho deixàvem al criteri del Conseller, perquè després, en els Pressupostos o potser en els convenis que puguin venir, assenyalés la destinació de l'import recaptat mitjançant aquesta taxa. Avui ja es diu d'un tant per cent a atorgar als Municipis, però hom els imposa la condició precisa que han de tenir un pla de turisme coordinat amb el pla general de la Generalitat, i amb aquest criteri entenc jo, senyor Simó, que no hem destruït en absolut aquell criteri que va mantenir aquí la Comissió, que el turisme ha d'ésser de caràcter nacional.

Per últim, l'Oficina de Turisme en aquest projecte està encarregada de vigilar i de sancionar. Potser sí que no és gaire lògic que una oficina encarregada de facilitar dades tingui un caràcter fiscalitzador com en aquest projecte se li dona; però és que s'ha fet amb la sana intenció de què no calgui crear nova burocràcia, amb la sana intenció de què aquests elements del turisme, que per llur tasca tenen un contacte diari amb els hotels i restaurants, siguin els mateixos que fiscalitzin i sancionin, evitant a la Generalitat les despeses que comportaria el crear un cos fiscalitzador, una burocràcia nova, per a vigilar el compliment de la Llei.

I no crec que tingui de dir res més per a rebatre els arguments del senyor Simó i Bofarull. I vull acabar dient que la Comissió fa tot el que creu que ha de fer, tot el que creu que és prudent fer. La Comissió sap que totes les taxes són impopulars, i ha cercat en aquest dictamen posar-hi tota la suavitat possible i fer-lo per via d'assaig, a fi de què l'any vinent, en els nous pressupostos, amb antecedents que ara no posseïm i amb un coneixement perfecte, es pugui saber bé el que caldrà fer en relació a taxes sobre turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es dona per acabada la discussió de la totalitat.

Article 1.er No hi ha cap esmena ni vot particular. S'aprova? (Assentiment.) Aprovat.

Article 2.ª Tampoc no hi ha cap esmena ni vot particular. S'aprova?

El Sr. SAURET: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sauret té la paraula.

El Sr. SAURET: Primerament hem d'agrair a la Comissió l'haver acceptat algunes suggerències i esmenes a l'article 2.ª; però crec que no ha acceptat una esmena que jo crec molt convenient, que és la que es refereix a acceptuar de la taxa totes les factures que passin.

El Sr. SOLER I BRU: Ja està consignat en el segon paràgraf.

El Sr. SAURET: Així, conforme i molt agraït.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article 2.ª? (Assentiment.) Aprovat.

(Sense discussió són aprovats els articles 3.er, 4.er, 5.er, 6.er i 7.er.)

Article 8.er Tampoc hi ha cap esmena ni vot particular.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: No és el nostre propòsit molestar a la Cambra en demanar votacions per cada article; però el nostre vot, com ja varem dir...

El Sr. PRESIDENT: Queda salvat, senyor Simó i Bofarull!

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Però en l'article 8.er trobem d'una manera concreta el que ja hem dit, o sigui que manquen aquests requisits de caràcter legal, econòmic i administratiu, que digui a quina partida del Pressupost ha d'anar a càrrec aquesta quantitat, a no ésser que es vulgui constituir una Caixa autònoma de turisme. I no havent-hi capítol d'ingressos equivalent a aquest concepte en el Pressupost general, ha d'haver-hi una partida d'ingressos per aquesta quantitat. I consti que a mi no és que això em faci por en definitiva, però des del punt de vista de les formalitats administratives creiem que així ha d'ésser.

El Sr. SOLER I BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU: Sinó no tinc mal entès, en els pressupostos que varem aprovar en aquesta Cambra hi figurava un ingrés per turisme de 200,000 ptes. Com que d'ingressos per a Turisme la Generalitat no en té cap i aquest és el primer que hi haurà, han d'anar forçosament aplicades a la partida aquella assenyalada en el Pressupost de 200,000 pessetes. I aquestes pessetes figuren en el Pressupost perquè el Conseller d'Economia i Agricultura ja ha fet els càlculs aproximats de què aquesta taxa donaria aquest benefici. I crec que no hi ha cap inconvenient en què el Conseller de Finances faci l'adaptació necessària en els pressupostos; però tampoc no hi ha inconvenient en què consti aquí, a l'epígraf corresponent, els ingressos del pressupost. I consti ben clar que de Caixa autònoma, ni aquesta ni cap.

El Sr. CONSELLER d'Economia i Agricultura: Ningú no ho ha pretès.

El Sr. LLORET: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Lloret.

El Sr. LLORET: Voldríem que se'ns aclarís aquest concepte, que té importància, perquè, efectivament, en els pressupostos que s'han presentat a aquesta Cambra i han estat aprovats, em penso que la quantitat de despeses ve declarada per la quantitat d'ingressos. El pressupost ve anivellat; i, naturalment, si hi ha unes despeses respecte turisme, hi han d'haver també uns ingressos. I de no ésser així, ens trobem en una situació perfectament anormal, des del punt de vista pressupostuari. Si el pressupost ve anivellat, no hi pot haver una partida de 200,000 pessetes o de 500,000 pessetes d'ingressos que no tingui també la partida de

despeses corresponent; i no pot haver-hi una partida de despeses sense que en el lloc corresponent a ingressos hi figuri la quantitat suficient per atendre aquestes despeses. Ha d'haver-hi, naturalment, contrapartides; i el que no són partides, no pot entrar en els pressupostos.

El Sr. MIES: Ja hi consta. Demano per parlar.

El Sr. SOLER I BRU: Ja hi és. Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Mies.

El Sr. MIES: Ve a ésser una autorització perquè es pugui establir. De manera que tot el restant implica, en definitiva, una operació de comptabilitat.

El Sr. LLORET: Però no diu «Producte de la taxa».

El Sr. MIES: Que digui el que vulgui. En quant a la formalització a través dels pressupostos, no hi ha cap classe de dificultat. Es pot adaptar perfectament dintre del pressupost d'ingressos el producte d'aquesta taxa.

El Sr. LLORET: Així, doncs, fem un pressupost cada dia.

El Sr. MIES: Això ja és una altra cosa. Però en ordre a dificultats de comptabilització respecte els pressupostos, no n'hi ha cap de dificultat.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Soler i Bru.

El Sr. SOLER I BRU: Han estat molt encertades les paraules del senyor Mies. En el pressupost d'ingressos, si la partida corresponent a les 200,000 pessetes diguéssim que fessin d'un ingrés determinat, comprendríem la teoria del senyor Lloret, però no es diu. Diu «ingressos per turisme», però no diu quins han d'ésser aquests ingressos. I un d'ells poden ésser aquests. I, a més, per evitar això és pel que hi podria haver una declaració del senyor Conseller de Finances adaptant aquesta taxa al pressupost.

I finalment jo, accedint als desigs del senyor Simó, declaro que la Comissió no té cap inconvenient en dir que ingressaran a la partida tal del pressupost de la Generalitat.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Quan l'altre dia ens vàrem ocupar d'aquesta qüestió, ja vàrem fer observar que, havent-se aprovat fa pocs dies el pressupost ordinari, en ell no hi havia cap esment d'aquesta taxa. Si nosaltres haguéssim volgut fer obstrucció, i amb permís dels senyors que sostinguin aquest dictamen creiem poder dir que tal volta el fons del mateix s'ho mereixeria, hauríem començat per consultar l'Estatut Interior de Catalunya, i també hauríem consultat el Reglament de la Cambra, i tal vegada ens hauríem trobat amb què era absolutament irregular aquest dictamen, encara que no ho recordo bé per no haver-ho llegit des que es va aprovar aquí; i com que les finances són matèria que per mi són com si no existissin, no em vaig fixar en el que es podria objectar al pressupost de finances; però em sembla que l'Estatut

Interior i el Reglament de la Cambra assenyalen una tramitació especial per a la tramitació d'impostos; em sembla que ha d'ésser una cosa anàloga a la tramitació del pressupost ordinari i ha de passar a la Comissió de Finances.

En fi, jo no desitjaria que el dia de demà alguns afectats per aquest impost entaulessin un recurs, ja que ha caigut damunt nostre aquesta benèfica pluja de recursos, i que ens vingués amb un recurs contencioso-administratiu, és a dir, no sé si podria ésser un recurs contencioso-administratiu en aquest cas, o bé al Tribunal de Cassació al·legant la inconstitucionalitat d'aquesta Llei.

Em remeto, doncs, a la benevolença de la Mesa per a que se suspengui la discussió d'aquest article i evitar així la possibilitat de donar un mal pas.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn la discussió d'aquest article.

Article 9.º No hi ha cap esmena ni cap vot particular.

El Sr. LLORET: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Lloret.

El Sr. LLORET: Em permeto fer unes observacions. Aquest article diu: «Els Municipis que vulguin acollir-se als beneficis de l'article anterior caldrà que prèviament estableixin un pla de coordinació amb els serveis de turisme de la Generalitat».

Jo voldria dir aquí que l'organització actual del Turisme, tal com està implantat a Catalunya, no és més que una derivació d'aquell turisme que va créar la Dictadura i que va reflectir-se en una sèrie d'organitzacions burocràtiques, que va suprimir la República, i que, com a conseqüència d'aquelles organitzacions, han quedat uns petits nuclis escampats per poblacions que a la vegada que turisme fan política i fins i tot fan potser altres coses.

Bé; ha vingut un moment que en determinades poblacions — i jo podria esmentar-ne algunes — s'ha intensificat el turisme amb un caràcter municipal, i precisament en aquestes poblacions hi han unes petites pugnes respecte de les qüestions que afecten al Turisme. Entenc jo que s'ha d'anar a facilitar tot allò que faci referència al Turisme i que en els llocs on hi hagi municipis que, per virtut de la seva Llei, s'ocupin d'aquesta qüestió i es tracta, per tant, d'entitats perfectament solvents, no ha d'esperar la Generalitat que els municipis acudeixin a ella, sinó que és indiscutible que la Generalitat hauria de tenir com a representació de la seva acció turística els municipis corresponents. Això donaria als municipis una autoritat i a la Generalitat no la posaria en el cas de trobar-se davant d'una dualitat entre els serveis gairebé paral·lels de l'Ajuntament i de la Generalitat.

Es per això que entenc que les corporacions municipals haurien d'ésser automàticament, des del moment que s'aprovi la Llei, la representació de la Generalitat en les poblacions de Catalunya que tinguin establerta una oficina de turisme, i hauria d'ésser forçós, i, per tant, aleshores no

ens trobaríem amb l'inconvenient de que hi pogués haver dues accions més o menys paral·leles o contràries respecte d'un mateix assumpte.

Per tant, jo proposaria la modificació d'aquest article en el sentit de què la representació de la Generalitat en matèria de turisme la ostentaran els municipis que tinguin establerta una oficina de turisme.

El Sr. SOLER I BRU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU : Ja és això, senyor Lloret, el que anem a cercar, però com que en el Projecte de Llei es tracta d'una taxa i no es tracta d'un pla general que afecti al Turisme, no creiem oportú consignar-ho, per bé que l'esperit del dictamen sigui aquest; per tant, em plau sotscriure en absolut la intenció i les paraules del senyor Lloret i crec que el Conseller d'Economia i Agricultura les estudiarà degudament i les portarà a la pràctica en el moment oportú.

El Sr. PRESIDENT : S'aprova l'article? (Assentiment.) Queda aprovat.

(S'aproven sense discussió els arts. 10 i 11, als quals no hi ha presentada cap esmena ni cap vot particular.)

El Sr. SOLER I BRU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. SOLER I BRU : Hi ha un article en el qual es diu que la Llei entrarà en vigor després de promulgada. Ha de dir *publicada* en lloc de *promulgada*.

El Sr. CASADEMUNT : Es tracta de l'article 1.er, apartats a i b.

El Sr. PRESIDENT : Queda rectificat en aquest sentit. Se suspèn aquest debat.

(La redacció definitiva de l'art. 1.er, és la següent :

«Article 1.er — Per a protegir i fomentar el turisme, s'estableix una taxa sobre l'import del consum i serveis verificats :

a) Pels establiments d'hostalatge que tinguin declarat en publicar-se aquesta Llei o que el declarin en inaugurar-se un preu mínim de pensió completa a partir de 16 pessetes, la taxa serà del 2 per 100.

b) Pels establiments d'hostalatge que tinguin declarat en publicar-se aquesta Llei o que el declarin en inaugurar-se un preu mínim d'habitació sense pensió, superior a 7 pessetes, la taxa serà del 2 per 100.

c) Pels establiments que atorguin serveis de restaurant o fonda, de menjars i de consumacions, l'import dels quals sigui superior a 10 pessetes, la taxa serà :

De 0'25 ptes., en els comptes que sumin de 10 a 25 ptes.

De 0'50 ptes. en els que sumin de 25'01 a 50 pessetes.

D'1 pesseta, en els que sumin de 50'01 a 100 pessetes.

D'1 pesseta per cada 50 ptes. més, i fracció superior a 25.»

Presentació d'un Projecte de Llei reguladora de l'autoritat paterna

(El senyor Secretari dóna lectura al següent :)

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Justícia i Dret, i d'acord amb el Consell,

He resolt :

El Conseller de Justícia i Dret és autoritzat per a presentar al Parlament un Projecte de Llei reguladora de l'autoritat paterna.

Barcelona, 9 de juliol del 1934. — Lluís Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, J. Lluhi.

(Passa a ocupar la Tribuna de Consellers el senyor Conseller de Justícia i Dret, i dóna lectura al següent Projecte de Llei :)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

El Conseller de Justícia i Dret, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament el següent

PROJECTE DE LLEI REGULADORA DE L'AUTORITAT PATERNA

Disposicions generals

Article 1.er L'autoritat paterna imposa la cura de la persona i del patrimoni dels fills menors no habilitats d'edat, i la seva representació.

Article 2.^{on} Els fills han d'honar i respectar sempre llurs pares, i obeir-los mentre estiguin subjectes a l'autoritat paterna.

CAPÍTOL I

A qui correspon

Article 3.er L'autoritat paterna correspon als progenitors, si bé el pare en tindrà l'exercici. La mare comparteix amb ell la cura de la persona dels fills.

En cas de divergència sobre qüestions relatives a la correcció, educació, instrucció i elecció d'ofici, o professió dels fills comuns, la mare podrà exposar el cas al Delegat de tuteles perquè la decideixi, sense altre tràmit que l'audiència dels interessats.

Article 4.^{on} En els casos en què el pare perdi l'exercici de l'autoritat paterna segons el que estatueix l'article 39, aquest correspondrà exclusivament a la mare.

Si la mare perd la coparticipació de l'autoritat paterna que li atribueix l'article 3.er, el pare n'assumirà exclusivament l'exercici.

Article 5.^{on} En cas de nul·litat de matrimoni, de divorci o de declaració de separació dels cón-

juges, l'autoritat paterna correspondrà a aquell a qui hagin estat confiats els fills.

Article 6.º En cas de mort d'un dels progenitors, l'autoritat paterna correspondrà exclusivament al supèrstitute.

Article 7.º En cas d'adopció, l'autoritat paterna sobre els fills adoptats, correspon als adoptants.

CAPÍTOL II

Exercici

Article 8.º Els pares curaran de l'alimentació, educació, instrucció i elecció d'ofici o professió dels fills, segons les possibilitats econòmiques dels propis fills, dels progenitors i, subsidiàriament, del que permetin els aliments que puguin ésser legalment exigits a altri.

Article 9.º L'autoritat paterna comporta a qui l'exerceix, el deure de tenir els fills en la seva companyia.

No obstant, cada cònyuge té el dret d'impedir que visquin en el domicili conjugal fills no comuns, nascuts durant el matrimoni o amb anterioritat a la seva celebració, si en desconeixia l'existència.

Article 10. El pare i la mare, poden corregir i castigar els fills que estiguin subjectes a l'autoritat paterna, per falta de respecte o desobediència.

També podran demanar el seu internament en un establiment de correcció de menors quan ho estimin necessari, i en aquest cas, hauran d'exposar els motius que els indueixin a aquesta determinació al Delegat de tuteles. Aquest haurà d'escollir prèviament el fill, el progenitor que ho hagi demanat, i l'altre progenitor si és possible, sense forma de judici i acordarà o no l'internament. Contra la seva resolució no hi cabrà recurs.

Article 11. Qui exerceix l'autoritat paterna té la representació dels fills que hi estan subjectes, en tots els seus actes jurídics i en l'exercici dels seus drets i accions, llevat el que per disposició de la Llei puguin realitzar personalment.

També té la representació dels fills concebuts.

Article 12. Qui exerceix l'autoritat paterna ha de tenir respecte al patrimoni dels fills, la cura que exigeixi la seva conservació i el millor rendiment.

Article 13. Qui exerceix l'autoritat paterna, té l'usdefruit dels béns dels fills que hi estan subjectes, i també, dels que pertanyin als fills concebuts.

Article 14. El que reconegui un fill hagut fora de matrimoni, no tindrà l'usdefruit dels béns del reconegut.

Tampoc no el tindrà el pare adoptant sobre els béns del fill adoptat.

Article 15. Queden fora de l'usdefruit expressat en l'article 13 :

Primer. — Els béns que corresponguin als fills per herència, llegat o donació, respecte als quals el «de cujus», o donant, hagi excluït, implícitament o explícitament de l'usdefruit, a qui exerceixi l'autoritat paterna.

Segon. — Els béns que previnguin als fills amb destinació a la seva alimentació, educació o ins-

trucció, o altra finalitat concreta que comporti l'exclusió de l'usdefruit.

Tercer. — Els béns que aquell que exerceix l'autoritat paterna hagi donat o lliurat als seus fills majors de setze anys, amb la facultat d'administrar-los i de gaudir-se'n.

Quart. — Els béns guanyats pels fills majors de setze anys amb l'exercici d'un ofici o professió, sempre que visquin independentment de qui exerceix l'autoritat paterna, amb el seu assentiment.

Cinquè. — Els béns dels fills adquirits del causant que hagi desheretat a qui exerceix l'autoritat paterna, o respecte del qual, aquest hagués caigut en indignitat.

Els fills als quals fan referència els números 3.º i 4.º d'aquest article, tenen respecte dels béns expressats en ells, la capacitat de l'habilitat d'edat.

Article 16. Qui exerceixi l'autoritat paterna, tant si té l'usdefruit com sols l'administració, no té obligació de fer inventari, però haurà de trametre al Delegat de tuteles, relació dels béns que corresponguin al fill que hi estigui subjecte, dintre dels sis mesos següents a cada adquisició.

Article 17. L'usdefruit per raó de l'autoritat paterna no comporta l'obligació de fiançar.

No obstant, serà d'aplicació, en aquest cas, el que disposen els articles 103 i 104 de la Llei de tutela i curatela, per bé que el Delegat de tuteles assumirà les funcions que aquells articles assignen als Delegats de tuteles.

Article 18. El producte líquid dels béns dels fills que percebeixin el pare o mare per raó de l'usdefruit, ha d'ésser aplicat a la seva alimentació, educació i instrucció. La resta serà destinada per qui tingui l'usdefruit, a les necessitats de la família, i el sobrant, si n'hi ha, quedarà de la seva lliure disposició.

Si l'usufructuari no compleix degudament el que l'imposa el paràgraf anterior, el Delegat de tuteles, d'ofici o a instància de les persones expressades en l'article 31, li podrà fixar les normes a les quals deurà atènyer-se en la distribució.

Article 19. El pare o mare que contregui ulterior matrimoni o que en estat de viduitat tingui algun fill, perdrà l'usdefruit que per raó de l'autoritat paterna tingui sobre els béns dels fills d'anterior matrimoni.

Article 20. El dret de percebre els fruits en l'usdefruit que correspon a qui exerceixi l'autoritat paterna, no pot ésser objecte d'alienació, gravamen ni embargament.

Article 21. Sols pot ésser objecte d'embargament, per deutes personals del pare o mare que exerceixi l'autoritat paterna, el sobrant que quedi de la seva lliure disposició, d'acord amb el que preceptua el primer paràgraf de l'article 18.

Sols pot ésser objecte d'embargament per deutes contraets per necessitats de la família, la part de fruits que resti després de satisfetes les obligacions derivades de l'alimentació, educació i instrucció dels fills que siguin titulars dels béns.

En aquests casos s'haurà de demanar al Delegat de tuteles que determini prèviament la part de fruits que sigui susceptible d'embargament.

Article 22. Qui exerceixi l'autoritat pa-

terna, té l'administració i gestió del patrimoni dels fills que hi estan subjectes.

Article 23. Queden fora de l'administració:

Primer. — Els béns que corresponguin als fills per herència, llegat o donació que el «de cujus» o donant hagi excluït implícitament o explícitament de l'administració a qui l'exerceixi l'autoritat paterna.

Segon. — Els béns expressats en els números tercer i quart de l'article 15.

Article 24. L'administració dels béns dels fills per raó de l'autoritat paterna no comporta l'obligació de fiançar ni la de rendir comptes.

Article 25. Els fruits dels béns dels fills respecte dels quals qui exerceix l'autoritat paterna sols hi té l'administració, han d'ésser destinats a incrementar el patrimoni del menor, després d'ésser satisfetes les necessitats de la seva alimentació, educació i instrucció.

D'aquestes inversions n'haurà de donar compte al Delegat de tuteles, en acabar l'exercici de l'autoritat paterna.

Article 26. Qui exerceix l'autoritat paterna sobre fills haguts fora de matrimoni o sobre fills adoptius, està subjecte a les obligacions que respecte al tutor estableixen el capítol III i la secció quarta del Capítol IV, del Títol I de la Llei de tutela i curatela.

El Delegat de tuteles tindrà les funcions que en aquests casos són atribuïdes al Consell de tutela. No serà necessària en formalitzar l'inventari, la intervenció de les persones expressades en l'article 90 de la davant dita Llei.

Article 27. Qui administra béns dels fills, per raó de l'autoritat paterna, necessita autorització del Delegat de tuteles, respecte dels béns tinguts en administració.

Primer. — Per a donar o rebre diner a préstec.

Segon. — Per a atorgar contractes de conreu.

Tercer. — Per a establir a rabassa morta.

Quart. — Per a establir a cens emfitèutic, alienar a cens reservatiu o imposar a cens consignatiu i per a redimir censos i censals.

Cinquè. — Per a alienar drets i béns que constitueixin el capital del menor o per a gravar-los o extinguir-los.

Sisè. — Per a acceptar o repudiar herències i per a renunciar llegats o donacions, condicionals o modals.

Setè. — Per a transigir, quan la quantia del que és objecte de la transacció, sigui superior a 5,000 pessetes.

Article 28. És requisit indispensable perquè el Delegat de tuteles pugui donar les autoritzacions que es refereix l'article anterior, que hi hagi causa de necessitat o d'utilitat.

L'autorització haurà de recaure sempre sobre coses concretes o actes determinats.

El Delegat de tuteles cuidarà de què les quantitats obtingudes a virtut dels actes autoritzats tinguin la deguda inversió.

Article 29. Les prohibicions expressades en els articles 121 i 122 de la Llei de tutela i curatela relatives als béns dels menors que hi estan subjectes, seran aplicables a qui exerceixi l'autoritat paterna.

Article 30. El menor ha d'ésser escoltat en

tots els actes expressats en l'article 27 sempre que tingui més de setze anys, a menys que el Delegat de tuteles, a iniciativa de qui exerceix l'autoritat paterna, declari, discrecionalment, que no té discerniment bastant.

CAPÍTOL III

Restricció, privació i extinció

Article 31. El Delegat de tuteles, d'ofici, o a instància del menor que hagi complert setze anys, de la mare, de qualsevol dels parents expressats en l'article 4 o de la Procuradoria de Catalunya, podrà apartar a qui exerceixi l'autoritat paterna, de l'administració del tot o de part dels béns del menor, quan els administri malament.

En aquest cas, si l'apartat és el pare, l'administració correspondrà a la mare, i en el seu defecte, o si aquesta n'ha estat apartada, el curador expressat en el Capítol VI, del títol II de la Llei de Tutela i Curatela.

Article 32. Si el pare apartat de l'administració gaudia l'usdefruit expressat en l'article 13, l'usdefruit passarà a la mare.

Si de conformitat al que disposa l'últim paràgraf de l'article anterior, l'administració és confiada a un curador, aquest deu lliurar les quantitats necessàries per a atendre a l'alimentació, educació i instrucció del menor, al qui hagi estat apartat de l'administració. La resta dels fruits obtinguts haurà de destinar-la a incrementar el patrimoni del menor.

Article 33. En el cas previst en l'article 31, el Delegat de tuteles, sense arribar a apartar a qui exerceixi l'autoritat paterna, de l'administració dels béns del fill, el podrà obligar a complir, en tot o en part, el que consigna el Capítol III del títol I de la Llei de Tutela i Curatela respecte al tutor, amb aplicació del que disposa el paràgraf segon de l'article 26 de la present Llei.

Article 34. El Delegat de tuteles, podrà, en qualsevol moment, modificar o deixar sense efectes les mesures acordades a virtut del que disposen els articles 31 i 33.

Article 35. Si el que exerceix l'autoritat paterna és declarat pròdig d'acord amb el que preveu el n.º 1.º de l'article 163 de la Llei de Tutela i Curatela, perdrà l'administració dels béns dels fills.

En aquest cas, s'aplicarà el que disposa el segon paràgraf de l'article 31 i l'article 32 de la present Llei, per bé que el curador, si s'escau, serà el mateix que administri els béns del pròdig.

Article 36. Si la declaració de prodigalitat ha estat feta d'acord amb el que expressa el número segon de l'article 163 de la Llei de tutela i curatela qui hi quedi afecte, necessitarà autorització del Consell de curatela, per a realitzar respecte dels béns dels fills, els actes expressats en els articles 112, 113, i 116 de la Llei de tutela i curatela.

L'estatuït en el cas del paràgraf anterior s'aplicarà també quan el titular de l'autoritat paterna

es, trobi en la situació regulada pel Capítol II del Títol II de la davant dita Llei.

Article 37. Quan el pare que exerceix l'autoritat paterna té en un assumpte interessos oposats al fill que hi està subjecte, o concurrència d'interessos amb ell, de la qual, probablement, se'n puguin derivar perjudicis pel menor, aquest haurà d'ésser representat per la mare, i en defecte d'ella, pel curador que expressa el Capítol XI del Títol II de la Llei de tutela i curatela.

Si la mare es troba en alguns d'aquests casos, serà nomenat també el curador.

Serán considerats com a casos de concurrència d'interessos, compresos en aquest article, les particions d'herència, en les quals, qui exerceixi l'autoritat paterna sigui co-heredu amb el fill o un dels dos hereus, i l'altre llegatari de part alíquota, i les divisions de béns que tinguin en comunitat.

Article 38. Quan el pare, per algun impediment transitori, no pogués exercir l'autoritat paterna prèvia apreciació del Delegat de tuteles de l'existència del fet, correspondrà a la mare, mentre subsisteixi l'impediment, l'exercici total de la davant dita autoritat.

Si no és possible aquesta substitució, o és la mare que exerceixi l'autoritat paterna la que es trobi en la situació expressada en el paràgraf anterior, podrà el Delegat de tuteles nomenar el tutor provisorí expressat en la Secció VI, del Capítol II, del Títol I, de la Llei de tutela i curatela.

Article 39. Queda privat de l'exercici de l'autoritat paterna o de la seva coparticipació:

Primer. — El declarat incapacitat per estar comprès en el número segon de l'article 2.ª de la Llei de tutela i curatela.

Segon. — El declarat pròdig d'acord amb el que preveu el número primer de l'article 163 de la Llei de tutela i curatela, quan el Delegat de tuteles a instància de les persones expressades en l'article 31, de la present Llei, o d'ofici, el consideri inhàbil per a cura de la persona dels fills i la seva representació.

Tercer. — El que estigui sofrint la pena d'interdicció civil.

Quart. — Aquell, respecte del qual s'hagin d'adoptar mesures provisionals com a pressumpte absent, o hagi estat declarat absent.

Cinquè. — El que per sentència dictada en causa criminal se l'imposi com a pena, la pèrdua o suspensió de l'autoritat paterna.

Sisè. — El que n'és apartat per efecte d'una sentència de divorci o de separació.

Setè. — El que n'és apartat pel Delegat de tuteles d'ofici, o a instància de les persones expressades en l'article 31, per greu abús d'autoritat, o per negligència greu, o mala conducta, que comporti un perill per la vida moral o física del fill.

De la resolució del Delegat de tuteles dictades en els casos 2.ª i 7.ª d'aquest article, se'n podrà recórrer davant del Magistrat de tuteles en el termini de quinze dies hàbils. Contra la decisió d'aquest no hi cabrà recurs.

Article 40. — Es causa de privació de l'exercici i de la coparticipació de l'autoritat paterna, l'adopció del fill per altri. Es igualment causa de privació de l'exercici respecte a la mare, que el fill sigui reconegut pel pare o declarada la paternitat judi-

cialment en quals casos la mare tindrà sols la coparticipació que assenyala l'art. 3.

Article 41. — En els casos 1.ª, 3.ª, 4.ª, 5.ª i 6.ª, expressats en l'art. 39, el titular que hagi perdut l'exercici o la coparticipació de l'autoritat paterna, els recobrarà, o la recobrarà quan cessin les situacions que l'hagin provocat. En els casos 2.ª i 7.ª, el Delegat de tuteles podrà retornar l'exercici o la coparticipació al pare o mare, quan cregui esvaït el perill que provocà la privació.

Article 42. — Els pares del fill adoptat recobran l'exercici i la coparticipació de l'autoritat paterna per mort del pare i mare adoptants, o si aquests en són privats.

Article 43. — S'extingeix l'autoritat paterna:

Primer. — Per mort dels pares.

Segon. — Per mort del fill.

Tercer. — Per ésser el fill habilitat d'edat.

Quart. — Per arribar el fill a la major edat.

Disposició addicional. — Sense perjudici del que disposa aquesta Llei, els Tribunals de menors continuaran entenenent de la suspensió del dret dels pares de guarda i educació de la persona dels fills menors de setze anys, de conformitat a les disposicions actualment vigents.

Disposició transitòria. — La mare que hagi contret ulterior matrimoni abans d'entrar en vigència aquesta Llei tindrà l'autoritat paterna sobre els fills dels matrimonis anteriors i cessaran les tuteles que s'haguessin constituït amb motiu d'aquell fet.

Disposicions finals. — Queden derogades totes les lleis i disposicions en el que s'oposin al que preceptua aquesta Llei.

Aquesta Llei començarà a regir el dia 1.ª de gener del 1935.

Barcelona, 11 de juliol del 1934. — El President de la Generalitat, Lluís Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, J. Lluhi.

(Passa a la Comissió corresponent.)

Represa de la discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hostalatge i restaurant

El Sr. PRESIDENT: Recollint la Presidència l'al·lusió que li ha fet el senyor Simó i Bofarull respecte les irregularitats que hi podien haver en la discussió del Dictamen, creu convenient ordenar la lectura de l'article 77 de l'Estatut Interior de Catalunya, segons el qual la discussió del Dictamen sembla que és perfectament reglamentària.

(El senyor Secretari llegeix l'article 77 de l'Estatut Interior de Catalunya, el redactat del qual és el següent:)

«Article 77. No podrà ésser recaptat impost ni contribució que no hagi estat aprovat pel Parlament o per les Corporacions legalment autoritzades per a votar-los, ni ésser exigida exacció no consignada prèviament en Pressupost. No podrà ésser concedida cap exempció ni reducció d'impostos si una Llei no l'autoritza.»

El Sr. PRESIDENT: Per tant, aquí no es significa d'una manera especialíssima la neces-

stat d'un Dictamen de la Comissió de Finances ; únicament es reclama una Llei. El Parlament en aquests moments està fent la Llei a proposta de la Comissió d'Economia.

Article 8.º No hi ha cap esmena ni cap vot particular. S'aprova? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

La Llei resta pendent de votació definitiva.

Lectura del Dictamen de la Comissió sobre la Proposició de Llei modificant els articles 51, 60, 67, 117, 140, 144, 174, 176 i 177 de la Llei Municipal de Catalunya

(*Es dona lectura al següent*)

«DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent de Governació, sota la presidència del senyor Pere Mestres i Albet, amb assistència dels Vocals senyors Espanya, Fontbernà, Folc i Rouret, i actuant de Secretari el senyor Joaquim Bilbeny i Bosch per tal de dictaminar la proposició de Llei sobre les modificacions introduïdes en alguns dels articles de la Llei Municipal, acorda, per majoria de vots, de sotmetre a l'aprovació de la Cambra la següent

PROPOSICIÓ DE LLEI

Són modificats en la següent forma els articles que s'esmenten de la Llei Municipal :

Article 51. Quedarà redactat així :

«El càrrec de Conseller Municipal és obligatori i no comporta retribució de cap mena, excepció feta del Municipi de Barcelona on podrà ésser retribuït a facultat de l'Ajuntament.»

Article 60. L'últim paràgraf d'aquest article quedarà redactat així :

«L'Ajuntament de Barcelona podrà elegir President de l'Assemblea Municipal plenària. L'elecció es farà en la mateixa forma que s'efectua la d'Alcalde.»

Article 67. Afegir-hi un paràgraf final que digui :

«Únicament quan la convocatòria de sessions extraordinàries sigui motivada per qüestions de reconeguda urgència, a justificar en començar la pròpia sessió, el termini entre la convocatòria i la celebració podrà reduir-se a vint-i-quatre hores. Si la urgència adquirís el caràcter de perill o de calamitat pública el terme quedarà limitat al mínim de temps necessari perquè els Consellers puguin assistir a la sessió.

En totes les sessions d'aquesta naturalesa no podran tractar-se altres afers que els que justifiquin la urgència.»

Article 117. S'afegirà al final :

«Podrà reduir-se el terme entre la convoca-

tòria i la celebració de les sessions únicament en casos de perill i de calamitat públics o en presència de qüestions d'extremada urgència.

Els Consellers hauran d'estar convocats amb el temps necessari per a poder-hi assistir.

Aquestes sessions quedaran limitades a tractar estrictament dels objectes que justifiquin la urgència».

Article 140. — Suprimir les paraules : « ... i acords relatius a llur execució».

Article 144. — Quedarà redactat així :

«Serà atribució de la Comissió de Govern el que es refereix al nomenament de personal interí. Així també la imposició de sancions als funcionaris, excepció feta de les que corresponen a l'Ajuntament segons els arts. 226 i 243 i sense perjudici de les facultats que atorga a l'Alcalde l'art. 75.

Article 174. — Les subhastes o concursos seran autoritzats normalment pel Secretari de la Corporació Municipal, i en donarà fe.

Serà obligatòria l'autorització del Notari, sempre que la quantitat sigui superior a 100,000 pessetes, a l'Ajuntament de Barcelona.

De 50,000 pessetes als Ajuntaments superiors a 10,000 habitants, i de 25,000 pessetes als inferiors.

Article 177. — Afegir-hi al final i seguit el següent : « ... llevat en els casos de l'apartat primer de l'art. 176».

Palau del Parlament, 11 de juliol del 1934. — El President, Pere Mestres. — El Secretari, J. Bilbeny.»

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats : Trobant-se pendants de dictàmens alguns Projectes de Llei, i per tal que la Cambra i el ple els estudiï amb certa rapidesa, la Presidència es troba en el cas de sotmetre a la consideració de la Cambra la conveniència de suspendre les sessions fins el pròxim dimecres, a fi de que les comissions puguin lliurar-se a aquells estudis. S'acorda així? (*Assentiment.*) Resta, doncs, acordat que la pròxima sessió se celebri el dimecres vinent.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimecres

1. Precs i preguntes.
2. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el projecte de Llei de Censura Cinematogràfica de Protecció a la Infància.
3. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre la Proposició de Llei modificant els articles 51, 60, 67, 117, 140, 144, 174 i 177 de la Llei Municipal de Catalunya.
4. Votació definitiva de la Llei relativa a la creació d'una taxa sobre el consum i serveis d'hospitalatge i restaurant.

(*S'aixeca la sessió a dos quarts de set i set minuts de la tarda.*)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

referent a la creació i estructuració d'una plantilla de personal especialitzat
afecte al Parc Mòbil de la Comissaria General d'Ordre Públic

Art. 1.º Depenent de la Comissaria General d'Ordre Públic, funcionarà dintre del Parc Mòbil una Secció especialitzada que tindrà com a funció pròpia la reparació i conservació dels vehicles mecànics de la dita Comissaria.

Art. 2.º El personal serà filiat i considerat com a pertanyent al Cos de Seguretat, i tindrà les obligacions i drets que li correspongui segons es determini en el seu dia en el Reglament interior del

Parc Mòbil, subjectant-se a tot el que fa referència a les condicions especials previstes en la present Llei.

Quant a les normes de treball, es sotmetrà al règim reglamentari del Parc Mòbil i no podrà prestar altres serveis que els propis del Parc, motiu pel qual en cessar per alguna causa en l'esmentat Parc, causaran baixa en el Cos de Seguretat.

Art. 3.º La plantilla del personal serà la que correspongui a l'estructuració del

Parc Mòbil i la seva dotació la que es fixi en el Pressupost.

Art. 4.º El Consell Executiu, a proposta del Conseller de Governació, dictarà les disposicions pertinents per a l'execució d'aquesta Llei.

Art. 5.º Els preceptes d'aquesta Llei entraran en vigor l'endemà de la seva publicació en el *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Palau del Parlament, 12 de juliol del 1934.

PARLIAMENTARY

1911

THE PARLIAMENT OF THE UNITED KINGDOM OF GREAT BRITAIN AND IRELAND

IN THE FIRST YEAR OF THE REIGN OF HIS MAJESTY KING GEORGE V.
BY THE PARLIAMENT OF THE UNITED KINGDOM OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
IN THE FIRST YEAR OF THE REIGN OF HIS MAJESTY KING GEORGE V.
BY THE PARLIAMENT OF THE UNITED KINGDOM OF GREAT BRITAIN AND IRELAND

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

referent a l'aprovació de la Carta Municipal formulada per l'Ajuntament d'Ossó de Ció (Lleida)

Art. 1.º És aprovada la Carta Municipal de l'Ajuntament d'Ossó de Ció (Lleida), el text de la qual és transcrit com annex a aquesta Llei.

Art. 2.º El Conseller de Governació adoptarà les disposicions necessàries per al compliment de la present Llei.

Anex

a què fa referència la precedent Llei

Art. 1.º En harmonia a la facultat que concedeix a les Junes generals del Repartiment el primer paràgraf de l'article 503 de l'Estatut municipal, la Comissió d'Hisenda municipal podrà estimar, en xifra que consideri justa, la quota que hagin de satisfer a l'Ajuntament els contribuents residents i els hisendats forasters pels béns que tinguin i productes de qualsevulla naturalesa que obtinguin en aquest terme, fixant, en cada cas, la base que hagi de regular l'exacció i liquidació impositiva que al seu entendre hagi d'aprovar l'Ajuntament, prèvia consignació en Pressupostos.

Art. 2.º La proposta d'imposició d'ingressos, es farà extensiva a tots els preceptes pressupostats, àdhuc el Repartiment d'utilitats. Per a la pràctica de fixació de quotes del Repartiment d'utilitats, serà requisit necessari el què, per qualsevulla causa, la Junta no tingui fet el respectiu document cobradori dintre del segon mes del primer trimestre de l'exercici en vigència.

Art. 3.º El contribuent disconforme amb la quota municipal que se li assenyal·li, en impugnar-la haurà d'adjuntar, el seu recurs, declaració dels elements tributables que li afectin, a la vegada que els demés documents de prova que puguin corroborar la certesa de l'extrem allegat

(títols de propietat, rebuts de contribució, contractes d'arrendament, certificació d'inscripció en el Registre de la Propietat dels esmentats títols o contractes, etcètera) i, en el seu escrit, prestarà la seva conformitat a què s'inspeccioni pels tècnics del Fisc la pressumpció irregularitat tributària a què pugui donar lloc la desestimació de la seva apel·lació.

Art. 4.º La facultat de proposta d'imposició que es concedeix a la Comissió d'Hisenda municipal, no tindrà més limitació que la de no poder excedir els següents tipus impositius:

a) Imposició sobre els fruits de la terra. El 5 per 100 del seu valor.

b) Imposició sobre el capital. L'1 per 100 sobre les finques rústiques; el 2 per 1,000 sobre el valor de les finques urbanes, i el 3 per 1,000 sobre el valor dels béns industrials.

c) Imposició sobre la renda. El 20 per 100 de l'íntegre que obtinguin els perceptors.

d) Imposició sobre quotes del Tresor o de la Generalitat de Catalunya.

Conceptes	Tipus
Rústica	100 per 100
Urbana	150 per 100
Industrial tarifa 1.ª	150 per 100
Industrial tarifa 2.ª	125 per 100
Industrial tarifa 3.ª	200 per 100
Industrial tarifa 4.ª	100 per 100
Utilitats tarifa 1.ª	100 per 100
Utilitats tarifa 2.ª	200 per 100
Utilitats tarifa 3.ª	150 per 100
Altres conceptes tributaris	100 per 100

Art. 5.º Indistintament, es podrà aplicar a les anteriors disposicions la que es consideri més beneficiosa per a l'erari municipal.

Art. 6.º També estarà facultada la Comissió d'Hisenda per a fixar quotes, l'import total de les quals serà destinat exclusivament als serveis d'inspecció municipal d'higiene, millores locals o obres públiques, en especial les de salubritat (contribucions especials), cultura i beneficència, aplicant a les mateixes, si ho estima encertat la prestació personal. Per igual fixarà les quotes de caràcter no fiscal, per a desterrar mals costums. A les dites imposicions serà d'abonament l'import de les herbes que els particulars cedixin a l'Ajuntament.

Art. 7.º En totes les obres que es realitzin per conseqüència de l'art. 6.º, podran els contribuents afectats intervenir en els contractes per a llur execució amb veu i vot, en una representació de tres Vocals. L'Ajuntament, tindrà la facultat de realitzar aquestes obres per administració directa, i si calgués realitzar expropiacions, l'acord de llur execució portarà adjunta la declaració d'utilitat pública de les obres que compregui i la necessitat d'ocupació material immediata dels terrenys, o edificis que siguin indispensables, sense altra limitació que la del dipòsit previ del valor de taxació.

Art. 8.º Les imposicions proposades per la Comissió d'Hisenda municipal, notificades als contribuents mitjançant pregon, edicte al *Bulletí Oficial de la Generalitat de Catalunya* o per cèdula individual, haurà l'Alcalde de posar-les en immediata execució, transcorregut el termini de vuit dies, dintre del qual els interessats podran impugnar-les davant l'Ajuntament. Aquest les acceptarà o rectificarà, segons ho estimi just i legal.

Art. 9.º El recurs no paralitzarà el cobrament i contra l'acord que prengui el Municipi, cabrà apel·lació contenciosa, en la forma i terminis que regula la Llei.

No obstant, es podrà suspendre el procediment d'apremi si el contribuent diposita a Caixes municipals l'import de la quota apel·lada, a resultes del què en definitiva es falli en el seu recurs.

Art. 10. Es podran declarar exempts de tributació tots els contribuents que per aplicació de les procedents normes hagin de satisfer una quota anual no superior a 12 ptes.

Art. 11. En cas d'arrendament de les herbes del terme municipal o de qualsevulla de les entitats menors, l'Ajuntament regularà les condicions en què es podrà fer el trànsit del bestiar pel terme, que l'Alcalde donarà a conèixer per ban i edicte als llocs de costum, i la Co-

missió d'Hisenda fixarà una taxa en concepte de guarderia rural que no podrà en cap cas excedir el límit d'1'50 ptes. mensuals per cap de bestiar de llana, taxa que afectarà únicament el propietari o propietaris de les herbes no cedides a l'Ajuntament o les Junes de les Entitats Locals Menors.

Art. 12. Les prevencions dels anteriors articles les podran fer efectives per serveis i obres peculiars i d'exclusiu benefici del veïnat, els pobles d'Ossó de Ció, Bellver d'Ossó, Castelnou d'Ossó i Montfalcó d'Ossó, els residents i contribuents dels quals seran els únics obligats a respondre i satisfer les despeses que en tal sentit es facin.

Art. 13. Aquesta Carta municipal haurà de regir per dos anys, prorrogables per altres dos.

Disposició transitòria

Els tipus impositius màxims fixats en l'art. 4.ª seran vigents mentre el Parlament de Catalunya no hagi legislat amb caràcter general sobre aquest punt, però una vegada promulgada la Llei catalana d'exaccions municipals, deixarà de regir tota imposició que estigui fora dels límits autoritzats en la mateixa.

Palau del Parlament, 12 de juliol del 1934.